

края си—онова минало когато поне свѣтли и весели бѣха тия празници. Епилогъ на единъ животъ на българското село, но не и на хората въ „идилии“. Посветенъ е на Яворора негли за да символизира отхождащето на което сж едноврѣмено сино-ве и гробари наследници... Каква приказка!...

— — — — —
Тая книга прилича на зрѣлъ класъ въ който всѣко зърно е напоено съ злака на родна прѣсть и сила.

Златенъ класъ на нивата, на зелената нива на бльгарската поезия—въ която такива класове сж рѣдкостъ.

И храни тя духа и пои го съ сила и отваря му дверитѣ на златна красота...

